אוניווערסאל אַנפאַרטרויעט

דער אנקאר וואס שלעפט זיך ניט נאך

זעט נאך די זון ניין אויף — נויטזיק זיך מיליאנען היימען אין דעם פעסטן אנקאר פון פינאנציעלער פארזיכערונג קעגן די קלעפ פון אומגליק אן נויט, נאר נאך נאר נאך איז די מאנופעקטשורערס לויף אינ־ שורענס קאמפאניעס פראסיגענט. אין העלפן צו פארווארנן די דאזיקע נויטזועדיקייטן.

אין איבער 30 לענדער דורך צוויי קאנטינענטן זיינען טויזנטער פאר־ שיידיקע נעזיכערטע היינטער דעם באשיצונג אנקאר פון פינאנפעקטשור הערט ליף פאליסי.

נעגרידעט אין 1887

THE
MANUFACTURERS LIFE
INSURANCE COMPANY
HEAD OFFICE TORONTO, CANADA
Branch Office: 300 Huron & Erie Bldg., Winnipeg
W. A. KENNEDY, C.L.U., Branch Manager
M. WAISMAN, AGENCY

דאניעלא, — האט די אלטע גע־ זאגט שטיל, עס קאן ווייטער אזוי ניט גיין, איר אלע פארבארגט עפעס פון מיר, איך מוז ענדלאך אלץ וויסן.

— דו ביזט נעווארן אמאנאסיאס פרוי און איוך מארגן האט עך דיר פארלאזן, מיט א רויבער באנדע איז ער איבערפאלן דאס הויז פון דיינע עלטערן און עס פארברענט.

— זאג מיין קינד, וואהרום האט ער עס נעטאן ? ער האט דאך נעמוזט דערפארן אז איר האט אים נעטאן עטוואס שלעכטס, זאגסט ווילסט ער דאך אזוי ניט נעהאנדלט קעגן איוך.

דאניעלא האט שמערצלאך גע־ קנייטשט מיט די אקסלען.

— פרעג דעם פאטער, — האט זי געמורמלט פארשטיקט און זי האט פארבארגן איר גלייענד געזיכט מיט די הענט.

די קלוגע אוינן פון דער נריין גרוי־ ער פרוי האבן פארשנד נעקוקט איוך איר.

— דאניעלא, מיין קינד, דו ליבסט אטאנאסיאס, דיין מאן, — האט זי שטיל נערעדט.

— ביינאכט, ווען דו גלויבט דאס איך שלאף, רופסטו שטיל און קלא־ נעך זיין נאמען און דו ווייסט אזוי ווי ער נאכט אין דיין בעט. דאס איך קען קיין שלאף ניט נעפינען.

א שמערצנסגעשרייי האט נעקלונגען פון דאניעלאס ליפן.

— דו פרעגסט אויב איך ליב אים, נראפסמוטער ? — א, אללא, ווייסטו ווי ער נאכט און צערט מיך, און ווי איך קאן קיין רו ניט נעפינען, דיינ־ ענדריק ווי ניט ריכטיק איך האב קענן אים נעהאנדלט.

דאס יונגע מיידל האט הויך און לידערשאפטלאך נעווויינט. זי איז נע־ זונקען פאר די פים פון דער נריין גרוי־ער פרוי און מיט טערען אין די אוינן האט זי איר אלעס דערציילט.

און ווען די דערציילונג איז נעווען צו ענדע, האט זי אלטע פארוונדרט די האנט איבער איר קאפ אין דער העב־ טסטער אויפנעגונג.

— א, נרויסער נאט, אזוי שענדלאך האבן דיינע עלטערן און דו זעלבסט נעהאנדלט מיט אים. — ניי מיין קינד — האט די אלטע פלוצלונג אנגעפאנ־ נען מיט אן אנדער טאן, איך האב אין דהויפן נעהערט די שריט פון דיין פאטער, איך ווייס מיט אים ריידן פאר איבער א האלבן יאהרהונדערט אויפגעהויבן און ווייטערדיק האט זי פארלאזט דאס צימער.

גלייך האט זיך די טיר נעעפנט און א הויכער מאן, מיט גרוילאכע האר און קאלטע, פינסטערע נעזיכטס־ ציגע איז אריינגעקומען.

ער האט ארויפגעלייגט די האנט אויף זיין ברוסט אלס ציינן פון נרוס און ער האט זיך לייכט פארנייגט פאר דער אלטער פרוי.

זי האט פרוינטלאך אים נעענט־ פערט אויף זיין באגריסונג און דאן האט זי נעפרעגט :

— וואס פאר א נייעס ברייננסטו מיר מיין זון ?

האסאן פאשא, דער פאטער פון דא־ ניעלאן און מיריאנא האט זיך נע־ זעצט אויף א ווייכן שטול.

— שלעכטע נייעס, מוטער, און אויף בעסער איז אויך ניטא צו הא־ פען — האט ער נעוואגט ביטער.

— דאס אומגליק פארפאלנט מיך איצט אויף שריט און טריט.

— מיין הויז איז פארברענט, מיי־ נע טעכטער זיינען אומגליקלאך, מיין נוייב איז קראנק און דער סולטאן האט אויף מיר נעקראגן א האס. — זאג מיטער, קאן נאך נעבן מער אומ־ גליק ?

די קלאערע אוינן פון דער נריין נרוי־ ער פרוי האבן זייער שטרייכע נעריט אויף אים.

— נאכדעם ווי דו האסט אנדערע נעשעפטנ זיך אין אומגליק, בייזטו אליין אומגליקלאך נעווארן.

— דער פאשא איז בלייף נעווארן און ער האט צערנדיק נעפרעגט :

— ווער האט עס מיך פארראטן ? האט דאניעלא דערציילט פון אלעס?

— פון וואנען איך ווייס עס, מיין זון, — איז א נעבנזאך. עס קרייזקט מיך, ווארום דו האסט אזוי שלעכט נעהאנדלט מיט אטאנאסיאס, — ווע־ כער איז אמאל נעווען־ דער בעסטער נאסט אין דיין הויז אז ווילכער האט צו דיר נעהאט אזוי פיל צוטרוי־ען.

— און וואס איז נעווען די פרוכט פון דיין פארברעכן, מיין זון ? — דאס די אלטע פארטענעזעס, דיין הויז האט מען פארברענט, דיין ווייב ליגט קראנק פאר שרעק און דאניעלא, דיין טאכטער איז אומגליקלאך אויף אונטער פיר אויגן, לאז מיך אליין מיין קינד.

דאניעלא האט זיך נעהארכזאם אויפגעהויבן און ווייטנעדיק האט זי פארלאזט דאס צימער.

גלייך האט זיך די טיר נעעפנט און א הויכער מאן, מיט גרוילאכע האר און קאלטע, פינסטערע נעזיכטס־ ציגע איז אריינגעקומען.

ער האט ארויפגעלייגט די האנט אויף זיין ברוסט אלס צייכן פון נרוס און ער האט זיך לייכט פארנייגט פאר דער אלטער פרוי.

זי האט פרוינטלאך אים נעענט־ פערט אויף זיין באגריסונג און דאן האט זי נעפרעגט :

— וואס פאר א נייעס ברייננסטו מיר מיין זון ?

האסאן פאשא, דער פאטער פון דא־ ניעלאן און מיריאנא האט זיך נע־ זעצט אויף א ווייכן שטול.

— שלעכטע נייעס, מוטער, און אויף בעסער איז אויך ניטא צו הא־ פען — האט ער נעוואגט ביטער.

— דאס אומגליק פארפאלנט מיך איצט אויף שריט און טריט.

— מיין הויז איז פארברענט, מיי־ נע טעכטער זיינען אומגליקלאך, מיין נוייב איז קראנק און דער סולטאן האט אויף מיר נעקראגן א האס. — זאג מיטער, קאן נאך נעבן מער אומ־ גליק ?

די קלאערע אוינן פון דער נריין גרוי־ ער פרוי האבן זייער שטרייכע נעריט אויף אים.

— נאכדעם ווי דו האסט אנדערע נעשעפטנ זיך אין אומגליק, בייזטו אליין אומגליקלאך נעווארן.

— דער פאשא איז בלייף נעווארן און ער האט צערנדיק נעפרעגט :

— ווער האט עס מיך פארראטן ? האט דאניעלא דערציילט פון אלעס?

— פון וואנען איך ווייס עס, מיין זון, — איז א נעבנזאך. עס קרייזקט מיך, ווארום דו האסט אזוי שלעכט נעהאנדלט מיט אטאנאסיאס, ווע־ כער איז אמאל נעווען־ דער בעסטער נאסט אין דיין הויז אז ווילכער האט צו דיר נעהאט אזוי פיל צוטרוי־ען.

— און וואס איז נעווען די פרוכט פון דיין פארברעכן, מיין זון ? — דאס די אלטע פארטענעזעס, דיין הויז האט מען פארברענט, דיין ווייב ליגט קראנק פאר שרעק און דאניעלא, דיין טאכטער איז אומגליקלאך אויף אונטער פיר אויגן, לאז מיך אליין מיין קינד.

דאניעלא האט זיך נעהארכזאם אויפגעהויבן און ווייטנעדיק האט זי פארלאזט דאס צימער.

גלייך האט זיך די טיר נעעפנט און א הויכער מאן, מיט גרוילאכע האר און קאלטע, פינסטערע נעזיכטס־ ציגע איז אריינגעקומען.

ער האט ארויפגעלייגט די האנט אויף זיין ברוסט אלס צייכן פון נרוס און ער האט זיך לייכט פארנייגט פאר דער אלטער פרוי.

זי האט פרוינטלאך אים נעענט־ פערט אויף זיין באגריסונג און דאן האט זי נעפרעגט :

— וואס פאר א נייעס ברייננסטו מיר מיין זון ?

האסאן פאשא, דער פאטער פון דא־ ניעלאן און מיריאנא האט זיך נע־ זעצט אויף א ווייכן שטול.

— שלעכטע נייעס, מוטער, און אויף בעסער איז אויך ניטא צו הא־ פען — האט ער נעוואגט ביטער.

— דאס אומגליק פארפאלנט מיך איצט אויף שריט און טריט.

— מיין הויז איז פארברענט, מיי־ נע טעכטער זיינען אומגליקלאך, מיין נוייב איז קראנק און דער סולטאן האט אויף מיר נעקראגן א האס. — זאג מיטער, קאן נאך נעבן מער אומ־ גליק ?

די קלאערע אוינן פון דער נריין גרוי־ ער פרוי האבן זייער שטרייכע נעריט אויף אים.

— נאכדעם ווי דו האסט אנדערע נעשעפטנ זיך אין אומגליק, בייזטו אליין אומגליקלאך נעווארן.

— דער פאשא איז בלייף נעווארן און ער האט צערנדיק נעפרעגט :

— ווער האט עס מיך פארראטן ? האט דאניעלא דערציילט פון אלעס?

— פון וואנען איך ווייס עס, מיין זון, — איז א נעבנזאך. עס קרייזקט מיך, ווארום דו האסט אזוי שלעכט נעהאנדלט מיט אטאנאסיאס, ווע־ כער איז אמאל נעווען־ דער בעסטער נאסט אין דיין הויז אז ווילכער האט צו דיר נעהאט אזוי פיל צוטרוי־ען.

— און וואס איז נעווען די פרוכט פון דיין פארברעכן, מיין זון ? — דאס די אלטע פארטענעזעס, דיין הויז האט מען פארברענט, דיין ווייב ליגט קראנק פאר שרעק און דאניעלא, דיין טאכטער איז אומגליקלאך אויף אונטער פיר אויגן, לאז מיך אליין מיין קינד.

דאניעלא האט זיך נעהארכזאם אויפגעהויבן און ווייטנעדיק האט זי פארלאזט דאס צימער.

גלייך האט זיך די טיר נעעפנט און א הויכער מאן, מיט גרוילאכע האר און קאלטע, פינסטערע נעזיכטס־ ציגע איז אריינגעקומען.

ער האט ארויפגעלייגט די האנט אויף זיין ברוסט אלס צייכן פון נרוס און ער האט זיך לייכט פארנייגט פאר דער אלטער פרוי.

זי האט פרוינטלאך אים נעענט־ פערט אויף זיין באגריסונג און דאן האט זי